

Arrest

nr. 129 296 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsmede van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2013 diende verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, in functie van haar minderjarige zoon Payzulaev Chamil, die lijdt aan psychomotorische retardatie.

1.2. Bij advies van 4 oktober 2013 evalueerde de ambtenaar-geneesheer de medische problematiek.

1.3. Bij beslissing van 8 oktober 2013 werd de aanvraag van 12 augustus 2013 onontvankelijk verklaard, bij toepassing van artikel 9ter§3, 4 van de wet van 15 december 1980. Dat is de eerste thans bestreden beslissing. Tevens werd haar op 8 oktober 2013 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dat is de tweede thans bestreden beslissing.

1.4. De motieven van de thans bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.5. De bestreden beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*P.M.K. (R.R.: 063071156688)
geboren te Leninogorsk op 11.07.1963
en kinderen:
P.A., geboren te Grozny op 08.04.1997
P.C., geboren te Grozny op 07.02.2000
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: Handelstraat, 37/2 2060 ANTWERPEN*

in toepassing van artikel 9ter de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december.2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1; vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte. zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies, van de arts-adviseur d.d. .04.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel, risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens dermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EtFRM, Décision, 24 mei 2012. E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9§1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg, een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico ; inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico; inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 . EVRM (recht op leven) en art. 3. EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering. die.; het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekàle Mwanje t. België, § 86, EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision 29 juni 2004, Salkic è.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, - 7 juni 2011, Aham t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg, is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen”.

1.6. De bestreden beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aan verzoekster een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd onder een bijlage 13 sexes:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

P.M.K.

Geborendatum: 11.07.1963

Geboorteplaats: Leninogorsk

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd:

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de: vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar: “2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.04.2013, ter kennis gegeven op d.d. 22.04.2013”

Brussel, 08.10.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid – verknochtheid

De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekster vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de beslissing van 8 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het inreisverbod dat jegens haar op 8 oktober 2013 werden getroffen (bijlage 13sexies). Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens verzoekster getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekster geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van verzoekster maatregelen worden genomen die tot doel hebben een illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekster. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen directe implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan verzoekster opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 16 april 2013 werd afgeleverd en vinden zijn juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen

implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekster stelt ter terechtzitting dat zij volhardt in het beroep zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en stelt dat zij zich voorts zal gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad merkt op dat de voorwerpen van de aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen dezelfde dag genomen werden, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen het bestreden inreisverbod en de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, dit is het aan verzoekster opgelegde inreisverbod van 8 oktober 2013.

De Raad herhaalt dat het daarbij uitsluitend aan de rechter toekomt te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu dient te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, betreft. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel immers alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. In casu is dat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarenboven geldt de vaststelling dat verzoekster tegen het inreisverbod geen specifieke middel of middelen ontwikkelt.

Gelet op het feit dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 8 oktober 2013 houdende de onontvankelijk van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 3 EVRM, de schending van het proportionaliteitsbeginsel en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt tenslotte dat er een manifeste appreciatiefout gemaakt werd en dat *'het principe van de behoorlijke administratie'* zou zijn geschonden, evenals *'het principe van het geloof gehecht aan aktes'*.

3.2. Verzoekster betoogt samenvattend dat de stopzetting van de behandeling een verergering van de gedrags- en emotionele problemen en een maatschappelijke teloorgang tot gevolg zou hebben. Zij verwijt de ambtenaar-geneesheer zich niet te baseren op medische documenten/artikels waar hij stelt

dat er geen actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij verwijt de ambtenaar-geneesheer geen rekening te houden met de medische attesten van 26 september 2013 en 12 september 2013, zoals verzonden per aangetekend schrijven van 4 oktober 2013. Zij werpt op dat de ambtenaar-geneesheer geen specialist is en dat hij verzoekende partij en haar minderjarige zoon niet heeft onderzocht. Zij verwijt verwerende partij geen onderzoek te doen naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. De verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM zou niet dienstig zijn.

3.3. Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met een aangetekende zending gedateerd op 4 oktober 2013 die toegestuurd werd aan de bevoegde dienst van de dienst Vreemdelingenzaken. Deze aangetekende zending betreft twee medische certificaten die volgens verzoekster relevante medische informatie bevatten. De attesten dateren van 12 en 26 september 2013. Het betreft respectievelijk een medisch attest van kinderpsychiater Dr. Bea LANGENAEKEN en een medisch attest van psychiater Dr. Nina VAN EYKEN.

3.4. Noch uit de bestreden beslissing van 8 oktober 2013, noch uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 oktober 2013 blijkt dat met deze nochtans tijdig toegestuurde medische attesten rekening werd gehouden. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier. De aangetekende zending werd inderdaad verstuurd op 4 oktober 2013 en deze bereikte de dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2013, zoals blijkt uit hun eigen stempel van binnenkomst.

3.5. De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dienaangaande als volgt:

“Waar zij (verzoekster) verwerende partij verwijt geen rekening te houden met de aanvullingen overgemaakt per aangetekend schrijven van 04.10.2013, wijst verwerende partij erop dat uit het administratief dossier blijkt dat die stukken pas werden ontvangen op 07.10.2013, terwijl de aanvraag reeds door de ambtenaar-geneesheer werd beoordeeld op de verzenddatum, met name 04.10.2013, en de bestreden beslissing werd getroffen op 08.10.2013.

Verwerende partij toont met haar betoog niet op concrete wijze aan hoe de inhoud van die stukken afbreuk zou doen aan de vaststellingen en beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, zodat de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding. Gelet op het feit dat de effectieve beoordeling van de elementen van het medisch dossier reeds was gebeurd op 04.10.2013 en de bijkomende stukken pas werden ontvangen op de dienst op de dag voordat het administratief luik van de besluitvorming werd afgesloten, kan niet worden gesteld die bijkomende stukken redelijkerwijze bij de besluitvorming hadden kunnen worden betrokken. Minstens toont verzoekende partij haar belang niet aan wat betreft de inhoud ervan.”

3.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij bijgevolg niet betwist dat zij reeds voor de datum van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van de toegestuurde nieuwe medische attesten. Dat de bestreden beslissing slechts later, weliswaar reeds op 8 oktober 2013, genomen werd, getuigt niet van zorgvuldig bestuur daar geen rekening werd gehouden met de nochtans regelmatig bijgebrachte medische attesten. Verzoekster heeft voorafgaandelijk ook geen weet van de precieze datum waarop de dienst Vreemdelingenzaken de betreden beslissing neemt.

3.7. Het betoog van de verwerende partij dat de beslissing reeds genomen was door de ambtenaar-geneesheer op 4 oktober 2013 mist juridische grondslag. Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt immers de beslissing uiteindelijk genomen wordt door *“de gemachtigde van de minister”*. De ambtenaar-geneesheer staat slechts in voor de beoordeling van het risico bedoeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde dient zich te baseren op het medisch advies zoals verleend door de ambtenaar-geneesheer maar de uiteindelijke titularis van de beslissing is wel degelijk de gemachtigde. Zodoende kan niet aangenomen worden dat *“de bestreden beslissing reeds genomen werd op 4 oktober 2013”*.

3.8. Bijgevolg merkt de Raad op dat het bestuur ten onrechte meent dat de betreffende medische attesten, waarvan het onbetwist is dat ze toegestuurd werden op 4 oktober 2013 *“niet van die aard zouden zijn dat die bijkomende stukken redelijkerwijze bij de besluitvorming hadden kunnen worden betrokken”*.

3.9. Waar het bestuur betoogt dat “*verzoekende partij minstens haar belang niet aantoont wat betreft de inhoud ervan*”, stelt de Raad dat het bestuur zonder bijkomende beoordeling van een ambtenaar-geneesheer niet geplaatst is om te oordelen over de inhoud van de betreffende medische attesten en ze zodoende ook niet als niet irrelevant kan wegzetten zonder de inhoud daarvan te kennen of door een arts te laten beoordelen.

3.10. De Raad besluit dan ook dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekenschap te geven in de motivering van de bestreden beslissing aangaande de medische attesten die nochtans tijdig en op regelmatige wijze door de verzoekende partij werden bijgebracht. Te meer nu nergens uit blijkt dat deze attesten ook maar enigszins in overweging genomen werden.

Het enig middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Enkel de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC